

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, 1905, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_05-shoot-idm139784978299648/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

den stærke varme, og til sidst vil den komme i kog, forklarede han.

Hun så til med sit opmærksomste ansigt, som om det var et fysisk forsøg.

Jeg synes, det varer så længe, sa hun; den har ikke begyndt at snurre endnu.

Han kendte ikke sig selv nu; i dette øjeblik var de to børn, og ingen af dem vilde for nogen pris falde ud af rollen. Han holdt hendes hånd, og hans tankegang var allerede påvirket deraf. Han mindedes en klasse mennesker, der frem for andre prises salige, og så var al hans bevidsthed samlet om en vanddråbe på en hånd.

Den vilde ikke til at koge. Der var ikke andet for at gøre, han anbragte forsigtig en pegefinger midt i den og gav sig til at røre den ud, som om den var en klat maling. Han bredte den ud over en stadig større flade, blæste på den, og så var den væk. Hendes øjne udtrykte lutter beundring over denne mageløse kunst.

Nej, der skal mere vand på, sa han. Dette her blir ikke til noget.

Han trak hendes arm hen forbi sig, for at den kunde komme nærmere til vandet, og hun fulgte lydigt med. Han hældte vand på den hånd, han rev stykker ud af strålen og stænkede med, til sidst holdt han den helt ind under strålen.

Den skal blive kold, ikke? sa hun.

Jo. — Han tog om håndleddet og rystede den, som var det en klud. Så følte han på den, og de så på hinanden.

Nej, sa hun med en beklagende hovedrysten og rynker i panden. Den kan ikke. — Hun lod den våde